

Van Ranst, Do
Dina is terug!

In *Dina is terug!* zijn opgenomen:
Verre vrienden en een vlek (2010), *Boze burens en bikini's* (2011), *Tranen van stroop en theater* (2012) en *Gedoe, gedonder en een wonder* (2013)

© 2013, Do Van Ranst en Davidsfonds Uitgeverij nv
Blijde Inkomststraat 79, 3000 Leuven
www.davidsfonds.be
www.twitter.com/davidsfonds
www.facebook.com/davidsfondsuitgeverij
www.dovanranst.com

Vormgeving cover: Davidsfonds Uitgeverij
Vormgeving binnenwerk: Peer De Maeyer
D/2013/2952/18
ISBN 978 90 5908 478 0
NUR: 283

Trefwoorden:
Verre vrienden en een vlek: verhuizen, nieuwe vrienden, toneel
Boze burens en bikini's: vriendschap, vakantie, kamperen, theater
Tranen van stroop en theater: vriendschap, theater, depressie
Gedoe, gedonder en een wonder: jaloezie, musical, vriendschap, verliefdheid

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs van het Vlaams Fonds voor de Letteren.



Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



DO VAN RANST

Dina is terug!

***Verre vrienden en een vlek
Boze burens en bikini's
Tranen van stroop en theater
Gedoe, gedonder en een wonder***

**DAVIDSFONDS
INFODOK**

***Vette vrienden
en een vlek***

Voor je gaat lezen, eerst even waarschuwen dat het begin niet geschikt is voor ietwat sentimentele lezers. Ik bedoel maar: als je snel huilt, kun je het eerste stukje van mijn verhaal maar beter gewoon overslaan. Het is namelijk niet zo dat je er geen snars van zult begrijpen als je dit (ik herhaal) uiterst trieste stukje liever niet leest. De keuze is aan jou, natuurlijk. Maar zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb.

X, Dina

1.

Ik sta op de oprijlaan van ons huis, naast onze auto, die volgestouwd is met spullen (ik vertel zo wel waarom). Ik sta daar niet gewoon. Ik bedoel: het is niet dat ik rustig naar de spelende kinderen op het plein voor ons huis sta te kijken. Dat zou ik niet eens *kunnen*. Ik zou in tranen uitbarsten bij het zien van de broers Vanderdonckt, die voetballen op het grasveld. Ook al kunnen die twee irritantjes van hiertegenover mij normaal gezien geen moer schelen. Nu ja, ze doen niet echt iets verkeerd of zo, maar het zijn *jongens*, weet je wel. Janken zou ik, als ik kleine Lien en haar buurmeisje Cleo zag kopjeduikelen, op datzelfde grasveld. Ik sta zelfs met mijn rug naar 'ons' buurtplein, waar ik van mijn nul jaar tot gisteren heb gespeeld, gelegen, gehangen, *geleefd*, samen met alle andere kinderen die er wonen.

De mannen van het gemeentebestuur hebben enkele jaren geleden zelfs nieuw gras moeten zaaien omdat het oude compleet stuk was gespeeld. Alle grassprietten zijn jarenlang door onze speelschoenen onze huizen in geschopt, weggeveegd door onze moeders en door onze vaders de composthoop op geflikkerd.

Maar nu kan ik er niet naar kijken, naar dat gras en naar de jonge boompjes die de pa van Stefanie Klaas, bijna twee jaar geleden, in het holst van de nacht heeft gepland. Om de buurt te verrassen. Iedereen vindt hem nog steeds gestoord, maar het was alles bij elkaar, als ik er zo aan sta te denken, een mooi gebaar.

Ik mag niet denken aan wat er daarna gebeurde met Sjoerd Versteeg! Bij het voetballen liep hij tegen zo'n dun stammetje, omdat hij het nog niet gewend was dat die er stonden. (Zijn ouders spanden een rechtszaak in tegen de vader van Stefanie, want alles bij elkaar was hij wel verantwoordelijk voor de averij die Sjoerd opliep.) Het stammetje boog heel diep door, dreigde haast te knappen onder het gewicht van Sjoerd, maar won het toch en katapulteerde Sjoerd weg, want uiteindelijk is Sjoerd

slechts een trommelstok breed, waardoor hij met zijn gat in een plas terecht kwam. Het ergste was wel dat zijn elleboog door de huid van zijn arm stak. Dat hadden we eerst niet in de gaten. En het glas van zijn bril zat niet meer *in* het montuur, maar lag er in duizend stukjes rond. Sindsdien hebben alle boompjes een fluogeel lintje om. Het is geen gezicht, maar wel veilig. De pa van Stefanie Klaas ging uiteindelijk toch vrijuit.

Maar ik sta op de oprijlaan. Mijn hoofd rust in de armen van Marlowies. Haar ene hand aait mijn haar en ze sust me met lieve woordjes. 'Het komt wel goed' en 'het is niet ver' en 'we zien elkaar snel weer' herhaalt ze om de haverklap. Hoe vaker ze het zegt, hoe meer ik begrijp dat het juist allemaal *niet* zo is. Het komt nooit goed! Het is mijlenver en ik zie haar pas in de hemel terug. Als we zoet zijn.

Ik laat haar begaan. Het sussen is best fijn en haar hand op mijn haar is heerlijk. En zolang ik hier blijf staan, ben ik nog niet vertrokken. Zolang ik hier blijf snotteren in Marlowies' trui (het ding prikt in mijn neus, maar ach) kan er nog een wonder gebeuren. Of kan mijn vader zich bedenken. Een geest of een god daalt op aarde neer en fluistert mijn vader in dat dit het meest foute is wat hij in zijn leven kan doen. Het is net zo erg als je ziel verkopen. Of je dochters! Een *deus ex machina* heet zo iets. Ik heb het geleerd op school. Het betekent: als alles om zeep is en niks kan nog redding brengen, is er nog altijd zo iets als een soort Superman. Een kracht van ergens hierboven. Volgens Petermans (onze juf Nederlands) is het ooit uitgevonden door schrijvers van ingewikkelde verhalen die op den duur zelf niet meer wisten hoe het moest aflopen. Dit is een verhaal en het is ingewikkeld, maar het is niet *mijn* verhaal, als je het wilt weten. Ik zou heel andere dingen verzinnen. Veel makkelijkere. Alles laten zoals het was, want het was goed. Keigoed! Het is een verhaal van grote mensen. Of wat dacht je? Van mijn vader dan nog wel. En ik denk niet dat *hij* weet hoe het zal aflopen.

Ik vertel je wat er aan de hand is.

Alles was hoe het moest zijn. Hoe het gewoon hoorde. We wonen al zo'n twintig jaar hier, op het Bietenveld. Nu ja, ik nog maar dertien jaar, maar dat komt omdat ik tot voor die tijd nog niet geboren was. Mijn zus wordt straks negentien, dus zij heeft het huis nog gezien toen er nog geen plankenvloer lag en de muren nog niet geschilderd waren. Ze mocht met stiften op de muur krabbelen. Het moet er koud en vochtig geroken hebben toen zij haar fruitpapje opgelepeld kreeg. Niet dat ze dat nog weet, maar tot voor kort hoorden we het onze ouders elke week minstens een paar keer vertellen. Ze zegden het niet iedere keer, maar in hun woorden en hun blikken kon je het duidelijk horen: 'Het was zo'n mooie tijd!'

Die mooie tijd is finaal voorbij, want we gaan hier weg. Dat kon je natuurlijk al raden. Wat zou ik anders naast onze volgestouwde auto doen, met de trui van Marlowies in mijn neus en vooral met haar armen als een touw om me heen? Naast ons staan mijn ouders en mijn zus, Michiel (haar vriendje), Martijn, Senne en bijna alle burens. Ze kijken toe hoe ik afscheid neem van mijn allerbeste vrienden. Daarnet begonnen ze zakdoekjes door te geven. Pleun Staveros snoot zelfs in een vaatdoek. Waar die ineens vandaan kwam?

Ik heb ook al mijn leeftijdsgenoten uit de straat al fijngeknepen en gezoend. Ik heb zelfs aan het haar van Siel gesnoven, want het haar van dat kind ruikt altijd *zo* lekker. Ze keek me haast in paniek aan toen ik ermee klaar was, maar wat kan het me schelen! Nooit zal ik het haar van Siel nog ruiken.

Het is immers niet zo dat we drie straten verderop een optrekje hebben gevonden of gewoon in het volgende dorp of zo. Nee, we verhuizen naar de andere kant van het land. En dat voelt precies hetzelfde als 'de andere kant van de wereld'. Echt waar, mijn ouders hebben een huis gekocht dat precies op het randje van de grens staat. Over de tuin wordt zelfs getwijfeld of die niet al

in het buitenland ligt. Kun je je dat voorstellen? Als ik straks de kippen ga voeren, ben ik iedere keer op vakantie! En ik hou niet van vakantie! Ja, wel, ik hou er wel van, maar dan met al mijn vriendinnen en vrienden en de hele familie. Ik kan namelijk niet tegen afscheid nemen. Daar word ik huilerig van. Toen Zus naar Nederland vertrok omdat ze er zo nodig op toneelles wilde, heb ik de huid van mijn wangen gejackt. Nooit zal ik het vergeten. De dagen erna was het flink koud, met zo'n wind die in je oren bijt. Nu, die wind vrat in de huilwonden (die had ik *echt!*) onder mijn ogen, net boven mijn wangen. Dat deed me, iedere keer als ik naar school fietste, aan mijn zusje denken, terwijl ik het eigenlijk niet eens wilde. Dat was een enge tijd!

Geloof me, dit is nog enger, want mijn zus kwam wel gewoon terug. Wij straks niet. Nooit meer!

'Het komt goed', zegt Marlowies. 'Het is niet ver. We zien elkaar snel.'

Ik wring me los uit haar armen en kijk haar diep in de ogen. Ze heeft er ook tranen zitten. Ik kan het zien. Ze mag zich nog zo sterk willen houden. 'Huil maar, Wies', zeg ik. 'Doe maar.'

Ze knikt. 'Ja?' zegt ze.

'Ja!'

Ze aait mijn wang en dan doet ze wat ik zeg. Echt, ze huilt niet eens stilletjes of zo. Nee, ze huilt met het geluid van een klein kind dat gevallen is. En niet een klein beetje gevallen, hoor, maar echt gemeen hard op de knie en dat er dan een stukje van de weg in zit. Een seconde, of zelfs iets korter, vind ik het haast gênant hoe Marlowies staat te janken. Maar ach, onze wereld is wel helemaal aan het instorten! Ik kijk over mijn schouder naar mama. Ze huilt ook een beetje. En dan naar papa. Die staat met zijn hoofd naar de grond, als een jonge hond die iets mispeuterd heeft, maar intussen kijkt hij van onder zijn borstelige wenkbrauwen naar ons. Naar Marlowies en mij.

Ik zet een grote stap achteruit en zeg: 'Ik ga niet!'

'Dina', zegt mama.

'Kindje', zegt papa.

'Ik ga NIET!'

'Maak het nou niet nog erger', hoor ik papa achter me zeggen.

Wat? Alsof *ik* iets gedaan heb. Ik bedoel: hoe hij 'nog erger' zegt, lijkt het alsof ik al iets 'gewoon ergs' heb gedaan. Waar slaat anders die *nog* erger op?

Ik draai me om. Ik sta haast tegen papa. 'Nog erger?' piep ik.

'Dina...'

'Ik heb niks gedaan, hoor. Het is jullie idee!'

Nu ja, *jullie*. Ik weet ook wel dat het niet mama's idee was, verhuizen. Het is iets alleen van... *hem*. Ik kan het woord papa al haast niet meer over mijn gedachten krijgen. Laat staan over mijn lippen.

'Het is *zijn* idee', zeg ik tegen mama, maar ook dat is niet helemaal waar. Het is ook iets van haar, natuurlijk. Zij is met hem getrouwd. Ze had hem op andere gedachten moeten brengen.

Van haar kijk ik opnieuw naar papa. Ik open mijn mond, ik wil dingen zeggen. Maar ik sluit hem weer, want het enige wat ik zou willen zeggen is dat ik wou dat hij... niet meer bestond! En zoiets zeg je maar beter niet. Niet tegen je pa. Tegen niemand eigenlijk. Dus kijk ik weer van hem weg.

En dan zie ik Senne bij zijn moeder staan. Mijn Senne. Bijna waren hij en ik een stel. Het scheelde haast niks meer. We spraken steeds meer af na school en na de toneelles. We kusten niet of zo, hoor, maar we stonden inmiddels wel zo dicht bij elkaar dat het alleen nog een kwestie van lippen tuiten was. Dat deden we niet. Dat dicht-bij-elkaar-staan was wel oké. Dat voelde als genoeg.

Hij komt op me af.

'Ik ga je missen', zegt hij.

Ik leg mijn hoofd op zijn schouder. Mijn God, wat heeft hij een schouder! Daar kan mijn hele lichaam op liggen uithuilen. Hij aait mijn rug.

Deus ex machina, zet de tijd stil, alsjeblieft. Zo moet het voor altijd blijven.

Ik hoor mama zeggen dat we moeten gaan.

Sennes greep verslapt. Zijn hand op mijn rug stopt met aaien. Ik til mijn hoofd van zijn schouder en duw met mijn neus tegen zijn wang. Als mijn gezicht bijna van het zijne weg is, pakt hij mijn kin beet. Hij geeft een zoen op mijn mondhoek.

'Ik hou het niet', hoor ik Marlowies achter me zeggen. Ze draait zich om. Zo erg vindt ze het. Ik hoor haar snuiten.

Dan doe ik een laatste rondje: ik zeg dag tegen mijn buren. Tegen de hele straat van de pleintjeskant, zeg maar. Ik wriemel nog een keer in Sennes haar. Ik schud mevrouw Hartman de hand en omhels Martijn. Mijn allerbeste vriend na Senne. Eigenlijk is Martijn al veel langer mijn vriend, maar bij hem heb ik geen kriebels meer. 'Hou je haaks', zegt hij. En een knipoog.

'Zorg voor haar.' Ik wijs naar Marlowies.

'Zal ik doen', stamelt hij. Om het te bewijzen gaat hij alvast naast haar staan en legt wat onbeholpen zijn arm rond haar.

'Laat dat, man', zegt ze. Ze plooit de arm terug tot tegen zijn eigen lichaam.

'Kom', zegt mama. Ze opent het portier van onze auto. Ik stap in. Mama gooit de deur dicht. Zus zit al in de auto. Haar hoofd is knalrood. Ook van het huilen.

'Een jaar', heeft ze gezegd. 'Een jaar en dan kom ik zelf terug naar hier.' Zij heeft het maar makkelijk. Dat heeft ze altijd al gehad als oudste zus natuurlijk. Het begon al met dat tekenen op de muren. Ik deed het één keer en werd bijna aan de voordeur gezet. Zus kan al na een jaartje op zichzelf gaan wonen, daar heeft ze de leeftijd voor. Als ze het echt wil, kan ze het nu al.

Ik kan nog jaren wegrotten in dat gat op de grens, tot niemand van hier zich mij nog herinnert.

Ik zie mama nog wat buurvrouwen de hand schudden. Papa staat als een trekpop zonder touwtje achter haar. Het lijkt of iedereen boos is op hem en dat hij dat goed genoeg weet. Bijna heb ik medelijden met hem, maar ik verban dat gevoel en die gedachte uit mijn hoofd. Voorgoed.

Dan stappen ook zij in de auto. Ik sluit mijn ogen. We starten. We rijden achteruit. Ik hoor hoe er op het raam wordt getikt. Ik hoor mijn naam noemen. Het is Marlowies. Ik weet gewoon dat ze een heel eind met de auto meeloopt, maar ik hou mijn ogen dicht. We rijden sneller. We zijn de straat uit, de kerk voorbij, het dorp uit. Mijn ogen gaan pas open als we al een uurtje op de snelweg rijden.



2.

Ineens gaat mijn mobieltje.

Ik heb namelijk een mobieltje gekregen. Eerst moest ik er een jaar lang elke dag naar vragen en ineens was het er. Een zilverkleurige Nokia met een klappertje en voor een halfjaar lang gratis belwaarde. 'Voor als je je vriendinnen wilt horen', had mama gezegd.

'Om me te sussen zeker', zei ik. Mama keek me aan... ik weet niet, het liefst van alles had ze me een klap gegeven, maar mama heeft me nog nooit een klap gegeven, dus ook niet bij een zilverkleurig mobieltje met belwaarde.

Ze wist natuurlijk dat ik gelijk had. Ik kan je niet vertellen hoe verscheurd ik me voelde toen mijn ouders me twee maanden geleden vertelden dat we zouden verkassen. Het sprak voor zich dat ze me zouden paaïen met prullen.

Eerst dacht ik dat het allemaal een grap was. Mijn ouders kunnen dat, moet je weten. Ze zijn echt wel van het grappige soort nu en dan. Dus het had gekund, dat ze ineens een wel erg fout geintje wilden uithalen. 'Hé, Dina. We verhuizen half juli.' Lachen!

Maar het was geen grap. Mijn zus verzekerde het me. Niet dat ze iets zei, maar haar gezicht stond ernaar. Toen ik naar haar keek, om te checken of het wel of niet een grap was, sloot ze kort haar ogen, zuchtte diep en maakte van haar mond een streep van wang tot wang. 'Er is niks meer aan te doen', wilde dat zeggen.

Het mobieltje heb ik wekenlang gewoon op de kast laten liggen. Als ik het aannam, zou dat betekenen dat ik met de verhuizing instemde. Het aanmoedigde zelfs! 'Neem die telefoon gewoon aan', zei Marlowies. 'We kunnen elkaar bellen en berichten sturen. Gaaf!' Marlowies heeft al langer een mobieltje. Ze kreeg het toen ze voor het eerst ongesteld werd. Mobiele telefoons horen gewoon bij belangrijke dingen die gebeuren.

Mama kijkt achterom als ik mijn telefoon openklap.

'Marlowies?' vraagt ze.

'Nee, Brad Pitt', zeg ik.

Zus kijkt me schuin aan, met een monkellachje. Ze vertikt het om hardop te lachen, want vandaag en alle dagen die nog volgen moeten volstrekt somber zijn. Dat hebben we stilzwijgend afgesproken.

'Wat zegt hij?' vraagt mama.

'Dat is privé', hap ik.

'Oké dan.' Mama kijkt weer naar de weg. Haar wang beweegt, alsof ze de hele tijd op iets zit te kauwen. Op mij, bijvoorbeeld.

Hé Dina, staat er.

Ik kan het niet laten om al iets te sturen.

Ik mis je nu al.

Hoe moet dat nu?

X'jes, Marlo.

Ik klap mijn telefoon weer dicht, want ik weet ook niet hoe het moet.

3.

De rit duurt eindelijk.

Ik krijg nog vier berichten. *Ik mis je zo.* En *Ben je er al?* En *Martijn doet vervelend.* En *Waarom stuur je niks terug?*

Ik heb geen zin om iets terug te sturen. Ja, ik heb zin om de auto terug te sturen, dat wel. Maar het maakt niet uit waar ik zin in heb. Na drie uur rijden en een halfuur plaspauze parkeert papa onomkeerbaar de auto voor ons nieuwe huis.

Het is een huis in een nieuwe woonwijk. Sommige huizen zijn nog niet eens klaar en lijken gigantische houten karkassen die uit de lucht zijn komen vallen. Ons huis is een karkas met een huid van lichtgele stenen eromheen. Maar een hart zit er nog niet in. Ik bedoel: het klopt voor geen meter. Als we uitgestapt zijn, staan we er met zijn vieren naar te kijken. Niemand die wat zegt. Ik zie vanuit mijn ooghoeken mama naar de lap grond rond het huis kijken waar nog geen grasspriet te bespeuren valt. Wel heel veel onkruid en pisbloemen en lange, grauwe stengels met gelige bloemen die niet zouden misstaan in de Far West. Het stuk tuin aan de zijkant van het huis heeft niks dan kuilen en heuvels. Je zou zweren dat deze plek ooit een oefenterrein was voor dolgedraaide graafwerkers. Tegen de gevel prijken manshoge reclameborden van de aannemer, de elektricien en het bedrijf dat ons huis van een dak heeft voorzien. Het pad van de stoep naar de voordeur is een rijtje houten planken zodat we niet met onze schoenen tussen het zand en de rioleringspijp blijven steken, want het pad is nog niet eens dichtgegooid. Laat staan dat er mooie kiezelstons of klinkers zouden liggen.

'Prachtig', zeg ik. Het is eruit voor ik het weet.

'Het wordt prachtig', zegt papa. Hij loopt als eerste over de houten planken, die kreunen en verschuiven bij elke stap die hij zet. Uit zijn broekzak diept hij de huissleutel op. Niemand van ons volgt hem. Alsof we eerst willen kijken of die levende brug

wel veilig genoeg is. 'Komen jullie?' vraagt hij over zijn schouder.

'En of we dat doen', zegt mama. Met vastberaden tred trotseert ze de planken. Mijn zus en ik volgen met hangende schouders. En dan, bij de voordeur, doen ze echt belachelijk officieel, mama en papa.

'Jij of ik?' vraagt papa. Hij laat haar de sleutel zien. Mama forceert een glimlach die ze heeft gezien in een of andere finale van een quiz. Ik fantaseer dat we het huis bijna hebben gewonnen. Als de sleutel past, is het ding van ons.

En de sleutel past. Op de klik kijkt papa naar mama. Ze glimlachen naar elkaar. Ik denk: nu dwarrelen er gekleurde papiersnippers uit de lucht en in de gang wordt de champagne ontkurkt. Mijn gedachten zijn nog niet klaar of er knalt werkelijk iets in de lucht. Het is geen champagne, maar een donderslag van zal ik je daar hebben! En dan begint het te stortregenen. Mama duwt ons de gang in. 'God laat ons meteen zien waarvoor een huis zoal dient', zegt ze.

'Het is een voorteken', zeg ik. En ik schrik zelf van de griezelige toon waarop. Mijn mobieltje piept. Marlowies natuurlijk.

Niet dat ik je er nu mee wil lastigvallen, Dien. Maar ik denk dat ik het uitmaak met Martijn, staat er.

Zie je wel?

4.

We laden de laatste spullen uit de kofferbak van onze auto. Het zijn bananendozen gevuld met de dingen die we tot het laatste moment nodig hadden in ons oude huis in het Bietenveld. Potten en pannen, de dvd-speler, glazen, kopjes en bestek, badkamerspullen, enkele schemerlampjes, eten en drinken, kleren die in de was moeten en rotzooi die mee verhuist alsof hij toch belangrijk is. De meeste meubels zijn in het begin van deze week al overgebracht. Ze staan nog niet op de juiste plek, want de muren moeten nog geverfd. Ik kan me niet voorstellen dat er in dit huis zoiets bestaat als een juiste plek. Niet voor de meubels en niet voor ons. Alles staat in het midden van de woonkamer alsof het daar een eiland is. De ruimte eromheen is woest water met woeste vissen erin. Zelfs wij, mijn zus en ik en mijn moeder (papa is inmiddels de tuin, het putten- en kuilenveld, aan het inspecteren) lijken niet van dat eiland af te durven. We zitten al minstens een kwartier om ons heen te kijken als aangespoelde potvissen. Als niemand ons terug in het water gooit, gaan we dood. Nou goed dan, denk ik. Dan gaat mijn mobieltje.

‘Daar heb je Brad weer’, zegt mama.

Het is Senne. Stukken beter!

Toen ik mijn telefoon aanvaard had, heb ik hem maar meteen mijn nummer gegeven. ‘Alleen in uiterste noodzaak, meneertje’, zei ik. In de hoop dat hij om de haverklap zou sms’en natuurlijk. En geloof me, dat doet hij!

Heb je ‘t een beetje naar je zin? stuurt hij. En x’jes. Senne.

Ik stuur terug: *Ja, het is hier vet gaaf!* Maar ik zet er zo’n icoontje met een baalhoofd achter. *Natuurlijk heb ik het totaal NIET naar mijn zin*, schrijf ik er nog bij, want mobieltjes die nog uit de oertijd stammen, kunnen zo’n icoontje niet ontvangen en straks denkt Senne nog dat ik het écht naar mijn zin heb. Verzenden. Zoef, het is weg.

Bijna onmiddellijk krijg ik een sms terug, maar dan van Marlowies: *Nou, leuk! Mij negeer je, maar Senne krijgt wel meteen een antwoordje terug.*

Ik denk: hè? Hoe weet zij dat... zijn die twee dan in elkaars buurt? Waarom? En Martijn dan? Pikt Marlo mijn Senne al in als ik nog maar enkele uren weg ben?

Ben jij in Sennes buurt dan? stuur ik. Ik zet er een knipoogje achter, want ze moet niet denken dat ik jaloers ben of zo.

Meteen krijg ik een antwoord terug. Marlowies is echt supersnel met dat ding.

We zijn na het afscheid nog een milkshake gaan drinken en zitten nu op het muurtje bij het basketbalplein. X!

Mama blaast. ‘Je gaat toch niet de hele dag op dat ding zitten tokkelen?’ vraagt ze.

‘Nee, maar...’ zeg ik, maar ik zit alweer te tikken: *En intussen maak je ‘t snel even uit met Martijn? Hoe kan dat nou? Hup, verzenden.*

‘Je kijkt gestoord bij het sms’en’, zegt Zus.

‘Jij altijd’, hap ik. En weer trilt de telefoon in mijn broekzak.

Dat wilde ik je al vertellen, stuurt Marlowies. *Maar je reageerde niet. Martijn deed echt superstom omdat ik met Senne zat te praten. Hij liep weg. Dus dacht ik dat het uit was. Onder-tussen is het weer goed, hij stuurde een sms’je met sorry erin. Zo lief! Kus, Marlo.*

‘Mama,’ zeg ik, ‘ik wil hier weg!’ Ik spring van de bank af, het water in. Maar ik zink niet, natuurlijk, want onder mijn voeten liggen de verschrikkelijke tegels (ze hebben een roze glans!) van dit verschrikkelijke huis.

‘Kindje’, zegt mama. Ze wil me bij zich trekken, maar ik zet een flinke stap achteruit.

‘Alles gebeurt daar!’ roep ik. Ik wijs door het raam. Daar ligt buiten, dus ook *mijn* dorp driehonderd miljoen kilometer verderop. ‘Ik word gek hier!’

‘Maar we zijn hier nog maar pas’, sust mama.

‘Dus kan ik alleen maar nog gekker worden’, zeg ik.

‘Je moet gewoon wennen’, zegt mama.

‘Mama, hier wen ik nooit!’ Ik hou mijn open handen naast mijn hoofd, alsof ik een weegschaal imiteer, en kijk demonstratief de kamer rond. ‘Waarom moesten we verhuizen?’ piep ik. Ik begin te huilen. Echt, ik voel me zo ellendig.

‘Je weet waarom, kindje’, zegt mama. Ze trekt aan mijn trui en drukt me dicht tegen zich aan. Dan horen we het slot van de achterdeur. Papa vloekt. In de deuropening naar de keuken staat hij op zijn knieën te slaan. Zijn trui zit onder de modder.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ vraagt mama.

‘Ik ben in zo’n kuil gevallen’, zegt papa. Hij wijst achter zich, naar de tuin.

Mama schiet in de lach. Ze tikt tegen mijn schouder, om haar lach aan mij door te geven.

Maar ik kan het niet. Hier vind ik niks grappigs aan.

Op de tv zag ik eens een documentaire over een jongen die niet kon lachen. Eerst dachten ze dat hij gewoon een somber kind was. Die heb je. Maar het lukte hem helemaal niet, lachen. Het was iets wat zijn gezicht niet kon. Hij werd ermee geboren. Hij was de enige jongen van de hele wereld die alleen maar somber kon kijken. Hij had er al mee in kranten gestaan en televisiezen- ders van over de hele wereld kwamen hem filmen. Wel, laat de pers maar hierheen komen, want nu is er ook zo’n meisje.

5.

Je zult je onderhand wel afvragen waarom we dan ineens zijn verhuisd, als niemand van ons het een waanzinnig goed idee vindt. Zelfs mama en papa niet, hoor. Ze mogen nog zo hun best doen om de schijn op te houden.

We zijn verhuisd voor papa. Ik leg even uit waarom.

Papa is altijd een hoge piet op de zaak geweest, maar een jaar geleden werd er van alles gereorganiseerd en plots moest hij weer in de machinekamer aan de slag, waar hij ooit begonnen was. Voor een hoop minder geld moest hij ineens veel harder werken, maar het was beter dan werkloos zijn, vond hij. Dus stemde hij maar met de situatie in. Voor een poosje vond hij het zelfs best, want hij had naast minder loon ineens ook veel minder stress. Er ging zelfs weer haar op zijn kop groeien waar dat eerst door de druk op het werk was uitgevallen. Bovendien vond mama hem sexy in zijn overall. Vol smeer en onder de olievlekken kwam hij thuis en mama werd daar helemaal wiebelig van. Begrijp je nou zoiets? Volwassenen zijn gewoon geschift. Ze mepte hem voortdurend op de kont of kneep in zijn billen. Terwijl hij zat te eten zoende ze zijn nek of masseerde zijn schouders. Ze gaf hem troetelnaampjes die je zelfs niet aan een dwergkonijn geeft vanwege volstrekt belachelijk. Zus en ik vonden het echt gênant, maar we zagen wel dat papa het fijn vond. En eigenlijk was het, naast gestoord, best schattig dat onze ouders zo dolverliefd deden.

Toch kreeg papa het op den duur steeds moeilijker met de nieuwe situatie. Niet met hoe mama deed, hoor, maar wel met het feit dat hij van alles moest repareren en elke dag onder de vlekken zat, terwijl hij vroeger toch maar mooi een directeur was die belangrijke beslissingen mocht nemen. Hij zag er met de dag somberder uit. Zelfs toen mama hem ‘schattig krentenbollenboefje’

noemde, kon er geen glimlach af. Uiteindelijk had hij geen zin meer in mama's lekkere maaltijden en zat hij met zijn bestek suf in zijn bord te prakken en de hele tijd naar één punt te staren. Mama werd er gek van. Ze vroeg voortdurend wat er toch scheelde. Even dacht ze zelfs dat hij van iemand anders hield. Echt maf! Ineens kwam het eruit. Hij voelde zich mislukt. Dat vonden we allemaal zo erg! Wij vonden hem juist heel erg gelukt. Eindelijk was hij elke dag lekker vroeg thuis en kon hij veel meer dingen met ons doen. Hij knapte klusjes op waar hij nooit tijd voor had gehad en mama had veel minder was en strijk te doen omdat hij de hele tijd in zijn overall mocht rondlopen. Iedereen werd er beter van. Zelfs zijn haar groeide weer. Daardoor ging hij er zelfs weer jonger uitzien. Mijn moeder nog verliefder!

'Mislukt?' vroeg mama.

Papa begon honderduit te klagen. Dat hij zich steeds slechter was gaan voelen vanaf het moment dat ze de grote auto hadden moeten inruilen voor een kleinere en dat het nog beroerder werd toen ze de extra auto van mama verkochten omdat die, hoe klein die ook was, wel extra kosten met zich meebracht. En hij wilde weer gaan golfen, zoals vroeger, want petanque vond hij eigenlijk maar niks. Hij zei dat hij er ook achter was gekomen dat hij toch liever nette pakken met een das droeg. Ook al zeurde hij daar vroeger over. En, dat was het allerergste natuurlijk, hij schaamde zich. Hij had erg veel respect voor mensen die dit soort werk elke dag moeten doen, daar niet van, maar hij had toch diploma's waar hij hard voor gestudeerd had en die nu ineens geen zin meer leken te hebben.

Papa ging ander werk zoeken. Het was eigenlijk het idee van mama, want papa was hondstrouw aan zijn bedrijf, waar hij al meer dan twintig jaar werkte. Dus hij bleef twijfelen. 'Twintig jaar,' zei hij, 'dat veeg je niet zomaar in één keer weg.'

'Dat hebben zij anders wel met jou gedaan', argumenteerde mama koel. Ik denk dat het eruit was voor ze het goed beseftte,

want je zag dat ze het nog wilde terughappen en ze legde wat vingers voor haar mond.

Dat vond papa erg. Niet dat zij dat had gezegd. Hij vond het erg dat het waar was en dat hij dat nu pas begreep.

Papa stortte zich op het internet alsof zijn leven ervan afhing. Hij deed een half miljoen telefoontjes en schreef het dubbele aantal brieven! Overal vonden ze hem te oud of waren ze bang dat hij te veel zou kosten met zijn ervaring of was het te dit of te dat. Hij werd er moedeloos van. Toen heb ik papa voor het eerst zien huilen. Ik zweer het je, er is niks zo verscheurend om te zien. Ken je dat oude liedje, 'Een vriend zien huilen kan ik niet?' Nou ja, mama zingt het weleens. Het is onzin. Je *vader* zien huilen is veel en veel erger!

Toen was er dat ene bedrijf dat liet weten dat hij de man voor hen was. Ineens stond het zwart op wit in een e-mail en toen kwam er ook nog een geschreven brief waarin het klaar en duidelijk te lezen stond: 'U bent onze man!' Er stond zelfs zo'n kerel met een hoge hoed bij getekend die vanaf het blad naar papa wees. 'U!'

Mijn vader straalde!

Hij voelde zich weer gelukt.

Toen kwam er een hele tijd van gesprekken voeren en papa moest, ondanks zijn ervaring, toch nog een opleiding gaan volgen aan de andere kant van het land, maar dat vond hij niet erg, want ze hadden hem uitgelegd dat zijn uiteindelijke werkplek vlak bij de deur zou zijn. Ja, natuurlijk, als wij die deur een kleine driehonderd kilometer naar het oosten verplaatsten!

Voor we het wisten hing er 'Te koop' tegen onze gevel. Eerst probeerden Zus en ik onze ouders nog op andere gedachten te brengen, maar niks hielp. Zelfs de vier uur durende zitstaking, op de eettafel, had geen succes. 'Dan loop ik weg!' schreeuwde ik op een dag. Toen stopte papa doodleuk de wegenkaart in mijn

handen en wees welke richting ik uit moest en hij vroeg of ik een doos met spullen op mijn rug wilde binden, als ik toch al die kant op ging. Die reactie was best gemeen, maar tegelijk zo definitief dat Zus en ik ophielden met actie voeren.

6.

Gelukkig heb ik van al mijn vrienden er eentje meegenomen. Mijn dagboek.

Lief dagboek,

Vandaag zijn we verhuisd. Het huis ziet er nog somberder uit dan ik had verwacht. De omgeving is nog saaier dan donkergrijze sokken. Niks dan spiksplinternieuwe huizen die er, behalve het huisnummer, allemaal hetzelfde uitzien. De helft ervan is nog niet eens klaar en, ik weet het niet, maar mij lijkt het alsof ze nooit klaar zullen raken, want je ziet hier geen mens. Net een spookdorp. Misschien zijn alle bewoners gevluht voor een epidemie of een monster met enorme tentakels. Papa heeft zich natuurlijk laten oplichten door gehaaide mannen van die mysterieuze firma. Misschien wordt hij daar elke dag een beetje meer gehersenspoeld of zuigen ze met een machine zijn ziel uit zijn lichaam (dat heb ik een keer gezien in een film) en hebben we binnenkort, zonder het te weten, een op moord getraind lichaam in onze bank zitten dat er alleen maar uitziet als hij. (Dina, hou op of je droomt er nog van!) Papa en mama zijn begonnen met de meubels een beetje aan de kant te zetten, ook al moet de schilder nog komen, maar ze willen het alvast een beetje gezellig maken. Nou, dit huis krijg je gewoon nooit gezellig. Het heeft de sfeer van een kerstboom zonder naalden die al een poosje op de composthoop ligt te vergaan.

Het ergste is natuurlijk dat ik definitief afscheid heb genomen van al mijn vrienden. Mama zegt de hele tijd dat ik ze niet kwijt ben en dat is misschien wel zo, maar toch, ik kan je vertellen dat ik niet het gevoel